

VOOR ZWEMLIEFHEBBERS.

Bovenstaande opname, gemaakt in de Zeister Zweminrichting, werd ons van bevriende zijde toegezonden, met het verzoek tot plaatsing in Panorama. Men vestigde in 't bijzonder onze aandacht op de krachtige houding van den geoefenden duiker (boven), die van den duiktoren springt, in tegenstelling met de slappe figuur — men lette vooral op de houding der beenen — van den ondersten zwemmer, die van 't plankier tracht te duiken.

ZEILWEDSTRIJDEN VAN „DE MAAS".

Een overzicht van de verleden week Zondag tusschen het Kralingsche Veer en Bergambacht gehouden Zeilwedstrijden van de Koninklijke Roei- en Zeilvereeniging „De Maas". Op den voorgrond „Psyché" (eigenaar J. C. Haentjes te Rotterdam), 2e aangekomene.

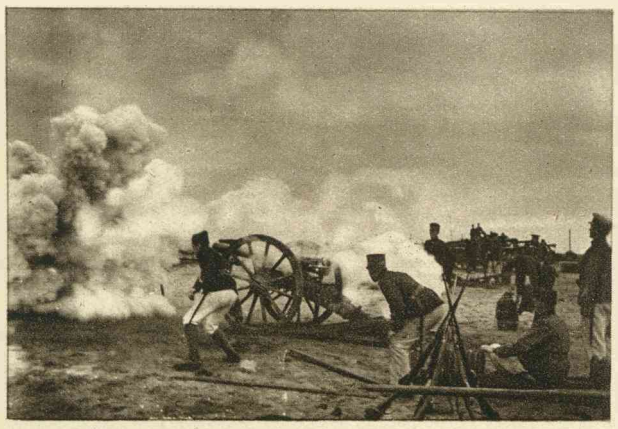
„Ik wil je toekomst niet vernietigen. Je bent jong. Je kunt naam maken," ging hij snel voort. „Er is veel goeds in je. Ik geef toe, je zit in moeilijkheden. Je hebt dringend geld noodig. Vera maakte je wanhopig. Ik wil je een voorstel doen : Zweer dat je Vera zoolang je leeft niet meer ontmoeten of schrijven zult en ik zal je niet aan de politie overgeven."

Ik lachte hem in zijn gezicht uit.

„Zoo, zoo, is dat de bedoeling ! Jij . . ."

„Jongen," viel hij mij in de rede op buitengewoon milden toon, „zie je toestand kalm onder de oogen. Je kunt niet verwachten dat ik je bakersprookje gelooven zal. Zal de rechtbank je gelooven ? Reken er maar niet op.

„En als ik nu een getuige heb, een onverdachte getuige," riep ik uit. „Wat dan ?"

GROOTE MANOEUVRES TE OLDENBROEK.

De hierboven en -onder gereproduceerde foto's, genomen tijdens de onlangs gehouden groote manoeuvres te Oldenbroek, werden ons van geachte zijde toegezonden, met verzoek ze een plaatsje te geven in ons blad. Wij voldoen gaarne aan dit verlangen en vertrouwen dat ook onze abonné's met

„Een getuige ?" stamelde hij.

Vera had alles gezien en gehoord, haar getuigenis zou mijn onschuld bewijzen, doch tevens haar toekomst vernietigen. Ik kende Foss te goed, om niet te weten, dat hij zijn voornemen onverbiddelijk zou uitvoeren. Niets zou hem hiervan terugbrengen. Hij had zijn besluit genomen en al mocht de hemel vallen, al mocht hij er zelf berouw over hebben, hij zou nimmer, nimmer zijn woord breken.

Vera zou alles verliezen. Vera niet in staat om in eigen onderhoud te voorzien, gewend aan een leven van luxe, zou zonder een cent achterblijven. Arm, zooals ik. Wat kon ik haar aanbieden, ik die nauwelijks mijzelf onderhouden kon ? Ik kon mijzelven vrijmaken ten koste van haar, door haar heur erfenis te ontnemen.

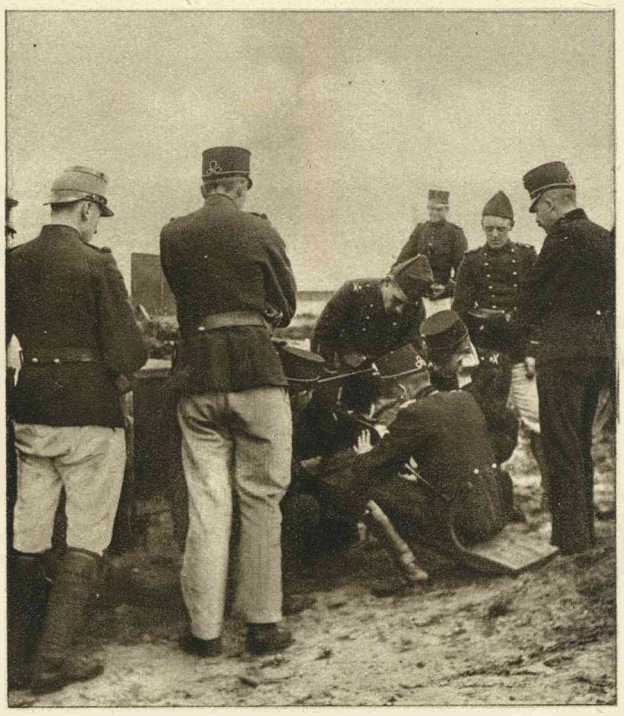
Zou de werkelijke dief mij ter hulp komen ? Dat kon ik nauwelijks gelooven.

Ik kon dus slechts mijn woord stellen tegenover het overtuigende bewijsstuk van Foss: het op mijn kamer gevonden gouden presenteerblad. Vera zou 't nimmer te weten komen.

„Een getuige ! Een onverdachte getuige !" herhaalde Foss.

„Ja. De . . . dief zelf !" zei ik.

Nu schoot hij in een lach, een lach van verlichting. Hij wist

evenals ik dat mijn veronderstelling weinig waarschijnlijk was. Zelfs in mijn eigen ooren klonk ze belachelijk.

„Ik hoop voor jou, dat je hem vinden zult," zei hij ernstig. Daarna iets op een papiertje krabbelende, vouwde hij 't dicht met een cent erin, floot en wierp het uit het raam.

„De agent ?" vroeg ik.

Hij knikte. Ik kwam terug in mijn kamer en hing mijn hoed aan den knop van een ezel.

„Dan zal ik hier op hem wachten," zei ik.

Een lange stilte volgde. Toen kwam Foss naar mij toe.

„Ik zal je niet aan de politie overleveren," zei hij langzaam. „Ik heb wat anders bedacht, wat beters. Het geeft mij niets of ik je al in de gevangenis weet. Maar het geeft mij *wel* wat als Vera weet wat je bent : een dief. Ik heb om haar gezonden."

Ik sprong op. „Waarvoor ?"

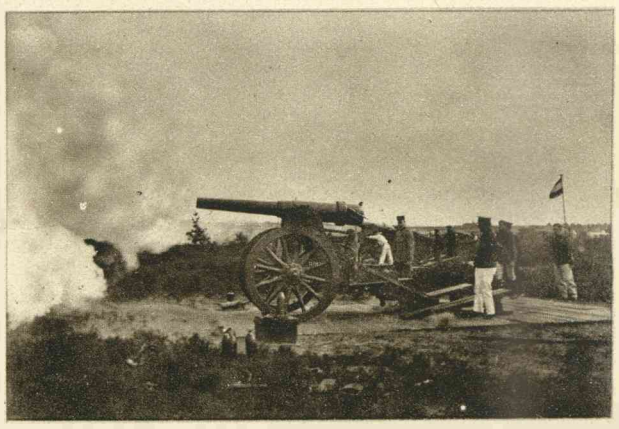
„Om haar te doen zien wat een verachtelijke leugenaar en dief je bent," zei hij. „Het is hard om een jong meisje haar ideaal te ontnemen, maar dit plan is nog het beste."

„Het is schandelijk wreed, mijnheer Foss," barstte ik woedend uit, en mijn gedachten werkten inmiddels snel.

Ik *moest* haar komst verhinderen, verhinderen dat hij haar vertelde wat gebeurd was.

„Wreeder dan je naar de gevangenis te sturen ?"

„Ja," zei ik moedeloos. „Mijnheer Foss," ging ik na een oogenblik zwijgens voort, „ik heb je een dienst te vragen. Laat Vera niet hier komen, . . . zeg haar niets en ik zal af-

Interesse deze opnamen, die onze weermacht in actie toonen, zullen bezichtigen. Links: het afschieten van een 12-c.M.-kanon; midden: het nazien en repareeren van een defect geraakt machinegeweer; rechts: het afvuren van een ander type 12-c.M.-kanon.

stand van haar doen." — „Wel, wel ! Wat 'n nobele zelfopoffering voor een eerlijk man," zei hij op insinueerenden toon.

„Dat hindert niet," ging ik voort. „Ik . . "

„Als je onschuldig was aan den diefstal, zou je er zeker van zijn dat Vera je zou gelooven. Je zoudt mij zeggen naar den duivel te loopen. Je zoudt . . ."

Het was waar. Ik zag geen weg meer om hem te overtuigen.

„Ik beken schuld !" zei ik.

„Te laat !" antwoordde hij. „Vera komt daar reeds aan."

„Ga naar beneden," pleitte ik. „Zend haar terug. Ik beken schuld. Ik geef de gevangenis de voorkeur boven . . ."

„Je hebt gehoord van den diefstal thuis, Vera ?" zei Foss snel. „Ik heb den dief en het gestolene gevonden. Daar staat de dief !" ging hij voort op mij wijzende. „Dief en leugenaar,

GROOTE MANOEUVRES TE OLDENBROEK.

Links: het in stelling brengen van een machinegeweer; rechts: de uitwerking van een machinegeweer wordt door eenige officieren gadegeslagen.